

25 anys

ICV

25 anys d'ICV

El 23 de febrer es compleix el 25è aniversari de la formació ecosocialista / Pàg. 2

Cronograma

25 anys d'història d'Iniciativa per Catalunya Verds / Pàg. 4

10a Assemblea Nacional d'ICV

Es posa en marxa el procés cap a l'Assemblea Nacional que se celebrarà el proper mes de novembre / Pàg. 7

25 anys d'ICV

25 anys d'Iniciativa per Catalunya Verds

En aquestes pàgines recollim tres articles de persones destacades que van participar en la constitució d'IC i un article d'un adherit i una adherida de Joves d'Esquerra Verda que ens expliquen el seus motius per participar avui en política i fer-ho a ICV.

ICV s'ha fet gran

JOAN SAURA, president d'ICV.

El 23 de febrer de 1987 es va crear IC. Han passat 25 anys. No ha estat fàcil però ha valgut la pena. Avui ICV és una formació política amb identitat clarament definida i consolidada electoralment i socialment. Som l'esquerra verda nacional i n'estem humilment orgullosos.

L'any 1986 es van donar diverses circumstàncies que van desembocar en la formació d'IC. En l'àmbit d'Europa es vivia un procés de recomposició i redefinició de l'esquerra, només cal recordar la situació italiana. El comunisme estava en plena crisi. A Espanya i Catalunya aquesta crisi va significar el trencament de l'espai comunista. El PSOE va guanyar aclaparadorament les eleccions generals i en l'àmbit estatal es va perdre el referèndum de l'OTAN.

IC neix com una suma de partits: PSUC, PCC i ENE i independents que no combreguen amb la socialdemocràcia ni amb la política que practica el govern del PSOE, ni amb l'oposició tèbia que el PSC fa al govern de CiU.

IC neix de la convicció que hi ha un espai social políticament orfe. El treball conjunt en el referèndum de l'OTAN va crear les condicions de coincidències polítiques i de confiança personals.

Amb tot, IC neix sense identitat ideològica definida. Allò que uneix és la voluntat ferma de promoure un projecte de transformació social que a Catalunya pren la formulació de "l'Alternativa Nacional d'Esquerres".

D'altra banda, la pluralitat dels seus integrants és una de les seves característiques; hi conviuen comunistes, independentistes, cristians, independents,...

La creació d'ICV planteja al PSUC i als seus i les seves militants diversos interrogants: què és IC? Una coalició merament electoral, una federació de partits, un nou partit polític? Quina identitat, quina família política a Europa, quin és el paper del PSUC en el marc de l'existència d'IC?... En definitiva, quins són els principis, la identitat i el programa d'un nou subjecte polític?

El procés de decantament de les respostes a aquestes preguntes no va ser ni ràpid ni fàcil. Va ser en alguns moments difícil, dur i traumàtic, però finalment reeixit.

Portada de la revista Treball, del mes d'abril de 1990

El procés de conformació d'una nova identitat, és a dir, definir-nos com a ECOSOCIALISTES, va trigar gairebé 10 anys. Era lògic; el PSUC, partit impulsor i determinant en la creació d'IC, era un partit comunista, un partit ideològicament fort. Sí, avançat, eurocomunista, nacional català però comunista. És a dir, un partit conformat al voltant del pensament que hi ha una sola contradicció, capital i treball, que la classe obrera és l'avantguarda de la transformació, alhora que es defensava un model de creixement il·limitat.

10 anys per, sense negar la contradicció capital-treball, afegir dos eixos més: l'ecologisme polític, consciència del límit, i el feminisme, incorporació dels valors i les sensibilitats de les dones. No es tractava de renunciar a res però s'afirmava que la transformació o serà multidimensional o no serà. Tres fils: roig, verd i violeta.

Aquest trànsit i aquesta definició de la nova identitat va tenir també incomprendiments, tant internes com externes. La transformació del PSUC en IC, la política d'aliances, la suma de les esquerres i no pactar amb la dreta, i la sobirania plena d'IC van ser els tres punts que ens van portar a un conflicte traumàtic, superat positivament per la gent d'IC i per la confiança electoral que milers de persones ens van fer.

En aquest procés tots els adherits i les adherides foren importants, però vull destacar la xarxa de

seguretat que va significar, en tot moment, el món municipal, la lucidesa, el compromís i la lleialtat d'homes i dones del primer PSUC en l'aposta d'IC, Miguel Nuñez n'és el millor exemple, i el paper d'avantguarda dels i les nostres joves.

He volgut dedicar especial atenció al procés de formació d'IC perquè em sembla rellevant ser conscients d'on venim, com hem arribat fins aquí, els costos que hem tingut i la satisfacció de ser qui som avui.

En aquests 25 anys han passat moltes altres coses: la nostra contribució imprescindible al govern d'esquerres, la nostra pertinença al Partit Verd Europeu o la positiva experiència de la coalició amb EUiA a Catalunya.

Amb tot, cal mirar el passat per fer front al futur. El 25è aniversari coincideix amb un moment econòmic, social i polític convuls. Els poderosos volen tirar enrere conquestes socials bàsiques i eliminar drets i llibertats.

Doncs bé, en aquest combat per fer possible que totes les persones puguin bastir projectes d'emancipació per viure dignament, ICV hi té un gran paper a jugar.

La història de la Catalunya del segle XX no es pot explicar sense el paper del PSUC. Estic segur que la Catalunya del segle XXI no es podrà escriure sense el paper d'ICV.

Ja ho sabeu, cal continuar escrivint-la ■

Per què ICV?

FERRAN FARNÓS i ANNA ROVIRA, adherit i adherida de Joves d'Esquerra Verda.

Ens ve de lluny tant l'interès per la situació del món com la indignació que patim pel fet de conèixer que existeixen injustícies socials, desastres ambientals, pobresa, conflictes armats, desigualtats socials, etc. i el típic comentari de "són coses que no es poden canviar". Fruit d'aquesta indignació, vam començar a participar en diferents àmbits que creïem que podien transformar la societat en què vivíem, com les manifestacions contra la guerra, les protestes contra canvis de lleis escolars quan estàvem a l'institut, les manifestacions contra el *Prestige* o les mobilitzacions a la universitat; a la vegada que començàvem a fer de voluntaris en diferents organitzacions i moviments socials.

Amb els moviments socials i les diferents organitzacions i mobilitzacions vam anar adquirint coneixements i la consciència que és possible el canvi, que la transformació social depèn de tots i totes.

Ens vam adherir a ICV perquè compartíem la visió del món i perquè eren els qui havien tingut més coherència com a partit en les seves accions diàries.

Aleshores vam anar un pas més enllà, vam reflexionar sobre si les institucions, que vèiem una mica caduques, podien ser un altre front de batalla i, sense perdre el vincle amb els moviments socials, vam començar a comparar programes i ideologia dels dife-

rents partits polítics. Per proximitat ideològica ens vam adherir a ICV, perquè compartíem la visió del món, la detecció dels problemes i les solucions que es proposaven i perquè fins a aquell moment eren els qui havien tingut més coherència com a partit en les seves accions diàries.

Així, vam començar a participar a Joves d'Esquerra Verda, primer de manera més puntual i, poc a poc, ens hem anat implicant més en diferents òrgans i grups de JEV. El cert és que Joves ens permet formar-nos i conèixer el nostre entorn i, a més, podem participar d'una activitat transformadora. JEV i ICV són un espai on debatre, aprendre i fer activitat política en el camp en què ets més útil, t'interessa més i pots aportar-hi més; un espai de formació i transformació social a la vegada. A JEV i ICV no es perd el vincle amb els moviments socials, amb les mobilitzacions diàries, però a la vegada es té una visió àmplia i completa dels problemes que permet comprendre el context i actuar en conseqüència ■

Iniciativa i política unitària

JOAN ARMET, fundador d'IC i expresident de l'ENE.

Una de les raons principals de la constitució d'IC va ser la convicció que l'esquerra nacional catalana podia i havia de treballar unida si volia fer avançar el poble de Catalunya cap a quotes superiors de benestar i llibertats personals i nacionals.

Vam aconseguir aglutinar la base humana i política del PSUC, junt amb l'ENE i el PCC i altra gent provinent de moviments associatius populars diversos. Ben aviat la dinàmica pròpia d'IC va superar els compartiments estancs al seu si. El debat intern, lliure i sense apriorismes dogmàtics, ens ha permès durant aquests

25 anys crear un cos de pensament i estratègia que ens ha portat a ser l'organització política d'esquerres que té més elaborada, i de fa temps, una resposta a l'actual situació de crisi econòmica, social i política.

El camí no sempre ha estat fàcil, el PCC (arrossegat per la dinàmica d'IU) se'n va separar, però hem sabut recuperar el treball amb EUiA amb la coalició ICV-EUiA que ens permet treballar junts tot respectant la personalitat d'ambdues formacions.

Els principals impulsors dels governs d'esquerres hem estat nosaltres. Des de la seva fundació, IC va propugnar l'estratègia de la gran coalició d'esquerres per superar la Catalunya convergent. Els nostres

exsocs governamentals reneguen ara, en bona part, de l'experiència. Nosaltres, tot reconeixent els errors que es van cometre, considerem encertat i positiu globalment el que es va fer i no ens desdrem de repetir una operació similar.

Catalunya és menystinguda mentre és espoliada, això demana una resposta nacional el més àmplia possible. En aquest terreny unitari sempre hi ha estat, també, i hi serà ICV.

Modestament, però amb fermesa, hem de mantenir aquella mateixa voluntat que ens va portar a construir IC. La democràcia interna, atenta a tots els plantejaments, i el diàleg amb la societat, lluny de prepotència i dogmatismes, han de continuar sent l'instrument per orientar la nostra acció en la difícil situació actual, que afecta amplíssims sectors socials ■

Vint-i-cinc anys d'ICV, i ara què?

EULÀLIA VINTRÓ, fundadora d'IC i catedràtica de Filologia Grega de la UB.

Si fa vint-i-cinc anys fou un atreviment immens deixar de costat el nom del PSUC i tot el que representava, des de la dictadura, en la política catalana i en l'imaginari col·lectiu de la societat d'aquest país, avui podem dir amb confiança i orgull que el nom d'ICV s'ha guanyat l'espai de l'esquerra social, feminista i mediambiental i que tothom sap qui som, què fem i per quins objectius treballem. Al llarg d'aquests anys hi ha hagut una mica de tot, des de moments d'eufòria, pocs, fins a moments de decaïment i tristesa, però sempre han triomfat el convenciment i la il·lusió pel projecte així com la decisió de seguir lluitant per ampliar-ne l'abast teòric i el sostre electoral i militant.

D'aquells "iniciatius" primerencs –sempre recordaré que en Nani Riera s'oposà enèrgicament al nom d'IC, amb l'argument que no admetia un adjectiu periodístic per identificar-nos–, fins als "criptocomunistes", els mitjans han anat modificant l'adjectiu fins al gairebé unànime "ecosocialistes" amb el que ara apareixem i que ens fa força justícia...

Si les dues apostes que jo esmentava fa deu anys, l'ecosocialisme com a ideologia i com a espai polític i l'aliança d'aquest espai català amb Espanya i amb Europa, tenien graus de desenvolupament diversos i, dissortadament, febles, avui podríem afirmar que pel que fa als continguts ideològics hem avançat i tenim mecanismes per seguir endavant...

El nadó de l'any 1987 es proposava més coses: seguir defensant la perspectiva nacional catalana, innovar en els mecanismes de participació de les persones adherides i en les fórmules per atreure la gent del nostre entorn a una implicació més directa en l'acció política. La nostra aposta i l'enorme feina feta en l'elaboració de l'Estatut m'eximeixen de més precisions, si bé en innovació dels mecanismes de participació i en capacitat d'atreure més persones en l'activitat política tenim, encara, moltes insuficiències...

Amb la majoria d'edat, ICV va arribar també al govern de la Generalitat i al llarg de gairebé vuit anys va tenir importants responsabilitats de direcció política i de gestió institucional. El primer govern catalanista i d'esquerres, més conegut com a tripartit, va generar moltes expectatives, va fer recuperar una

il·lusió que els molts anys de "desencant" semblaven haver aniquilat definitivament i va obrir portes a l'esperança en un futur més social, honest i transparent per a Catalunya. Calia, pensàvem, passar pàgina als vint-i-tres anys d'hegemonia pujolista i de tot allò que comportava. Si bé és cert que nosaltres, com a membres d'aquests dos governs, hem estat els més coherents, els seus defensors més unívocs i els que n'hem sortit menys perjudicats, també ho és que el seu fracàs i la derrota soferta en les darreres autonòmiques han permès que CiU recuperi el poder i que la seva aliança amb el PP faciliti l'aplicació d'unes polítiques estrictament conservadores i que l'obra dels anteriors governs vagi sent esborrada de forma gairebé sistemàtica. De moment som l'única veu que fa oposició d'esquerres al Parlament, però això no hauria de servir-nos de consol.

Aquest quart de segle ha implicat també canvis en la direcció política, sigui en els càrrecs unipersonals, sigui en els col·lectius, així com en els llocs institucionals de representació, Parlaments, municipis, Diputacions, etc. Ho hem fet bé, raonablement bé, fins i tot excepcionalment bé, si mirem no ja altres formacions polítiques del nostre entorn, sinó la història més recent del propi PSUC. Tot i que en alguns moments la processó ha anat per dins, hem estat capaços de resoldre les inevitables tensions personals i polítiques i de projectar una imatge d'unitat i renovació, de canvi en les persones però de manteniment de les idees, de rejuveniment, respecte i aprofitament de l'experiència de les persones més grans: ho hem fet, com deia, raonablement bé.

Si sumem els anys del PSUC i els d'ICV, setanta sis en total, tenim una llarga i densa trajectòria, de la qual podem seguir pouant-ne experiències, però ens cal, per damunt de tot, estar molt atents al present i al futur i tenir la capacitat de convertir en acció política els nostres valors, avui més vigents que mai. Davant de la por, les amenaces, la sensació d'impotència, el retrocés de l'Estat del Benestar i moltes conquestes socials i laborals, és més imprescindible encara la veu ferma, serena, argumentada i conseqüent de la nostra formació política. Ningú no ens ha fet callar, ningú no ens farà callar. Per molts més anys! ■

Roda de premsa posterior a la constitució d'IC

Pots llegir l'article sencer a:
<http://iniciativa.cat/icv/documents>

Crèdits

ANY 21 - NÚM. 200 - FEBRER 2012

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ: Pep Altayó, Clara Bosch, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Xènia Porcel i Marta Ribas.

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO: Joan Saura, Ferran Farnós, Anna Rovira, Joan Armet, Eulàlia Vintó, Joan Carles Gallego, Sara Moreno, Jordi Coca i Jordi Guillot.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enriqué Esteve DISENY: Eva Marín

FOTOS: Enriqué Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

REDACCIÓ: Passatge del Relotge, 3 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36406-1991

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

Els continguts d'aquesta publicació, mentre no s'expressi el contrari, estan subjectes a una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autoria i la titularitat dels drets (autor o autora i revista Treball) i no se'n faci un ús comercial. Si transformeu aquesta obra per generar una nova obra derivada, heu de distribuir-la amb una llicència igual a la que regula l'obra original. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca>

25 anys d'ICV

/Cronograma

/1987

Fundació d'Iniciativa per Catalunya. Atemptat d'ETA a Hipercor.

/1988

Vaga general.

/1989

Matança a la Plaça de Tian'anmen. Cau el mur de Berlín. Mor la Pasionaria.

/1990

Neix Internet. Neix Joves amb Iniciativa. 1a Assemblea Nacional d'IC. Rafael Ribó és escollit president.

/1991

Es dissol l'URSS. El PSUC traspasa tota la sobirania a IC. 2a Assemblea d'IC.

/1992

Alliberament de Nelson Mandela. Cimera de Rio. IC vota a favor del Tractat de Maastrich. Augmenten les tensions amb IU.

/1993

3a Assemblea Nacional d'IC.

/1994

Aixecament Zapatista a Chiapas. Fi de l'apartheid a Sudàfrica. Comença la guerra de Ruanda.

/1995

IC obté els seus millor resultats a les municipals i a les autonòmiques, encapçalades per Rafael Ribó, amb 313.000 vots. CiU perd la majoria absoluta.

/1996

IC es defineix com a ecosocialista, a proposta de Joves amb Iniciativa.

/1997

IU trenca relacions amb IC. Es realitza la primera clonació: Dolly.

/1998

5a Assemblea Nacional d'ICV. S'aproven els Principis bàsics per un programa d'esquerres ecosocialista. Saramago, Premi Nobel de Literatura.

/1999

Neix el moviment per una altra globalització a Seattle on se celebra la cimera de l'OMC. Eleccions al Parlament de Catalunya. IC-V es presenta a Tarragona, Lleida i Girona amb el PSC. A Barcelona aconsegueix 78.171 vots.

/2000

6a Assemblea Nacional d'IC-V. Renúncia de Rafael Ribó i Joan Saura és escollit president per primàries. Ernest Lluch és assassinat per ETA.

/2001

Es proposa a Joan Saura com a candidat a la Presidència de la Generalitat. Preacord de col·laboració amb EUiA. Atac a les Torres Bessones.

/2002

IC-V passa a ser ICV. Grans manifestacions contra el Pla Hidrològic i contra la globalització. 7a Assemblea Nacional de caràcter programàtic. L'euro, nova moneda. Catàstrofe del Prestige.

/2003

Manifestacions contra la guerra d'Iraq. Moren Manuel Vázquez Montalbán i Miquel Martí Pol. Eleccions al Parlament de Catalunya. ICV-EUiA passa de 5 a 9 escons. S'aconsegueix per primera vegada des de 1980 diputat per Girona. Se signa l'acord per un Govern Català i d'Esquerres.

/2004

Neix el partit Verd Europeu a Roma. Atemptats de l'11M. Canvi de govern a Espanya. 8a Assemblea Nacional. Saura és reescollit president. ICV torna al Parlament Europeu i s'integra al grup parlamentari dels Verds Europeus.

/2005

El Parlament de Catalunya aprova el projecte de nou Estatut.

/2006

Es reedita el segon Govern Catalanista i d'Esquerres. ICV assoleix el millor resultat de la seva història amb 12 diputats i diputades.

/2007

S'aprova la Llei del dret a l'habitatge impulsada per ICV-EUiA.

/2008

Explota la crisi financera amb la caiguda de Lehman Brothers. Obama guanya les presidencials als Estats Units. 9a Assemblea Nacional d'ICV. Saura és reescollit president i Joan Herrera és escollit secretari general.

/2009

Eleccions al Parlament Europeu. Raül Romeva és reescollit eurodiputat. Fracassa la Cimera sobre el canvi climàtic a Dinamarca.

/2010

Manifestació del 10 de juliol contra la sentència del Tribunal Constitucional. Cau el Govern d'Esquerres. Joan Herrera és el cap de llista i ICV resisteix, amb 10 diputats. ICV estrena la nova seu nacional, al Passatge del Relotge.

/2011

Comença la primavera àrab. Sorgeix el moviment del 15M. ICV-EUiA assoleix el millor percentatge de la seva història en unes eleccions generals, amb el 8'08%.

/2012

25è aniversari d'ICV.

#25anysICV. I ara què?

25 piulades de persones vinculades a l'organització sobre els 25 anys d'Iniciativa per Catalunya Verds i quin ha de ser el futur de la formació ecosocialista.

01/Noemí Ayguasenona

25 anys coherents d'orgull i lluita, el present ens exigeix + lluita, per un futur d'equitat, justícia, sostenibilitat.

02/Cristina Bigordà

ICV és la política del compromís, la lluita per la justícia social, per l'equitat... i en temps salvatges, més ICV per saber-se en el camí correcte, per tenir un lloc al món des d'on fer-lo millor.

03/Joan Boada

Ara més que mai lluitar contra el capitalisme salvatge que defensen la dreta política i econòmica i repensar el món des de l'equitat, la solidaritat i la sostenibilitat.

04/Jaume Bosch

Obrir-nos per créixer. Créixer per ser decisius a Catalunya: sortida justa de la crisi; un altre model de creixement; autodeterminació.

05/Dolors Camats

Si Iniciativa no existís s'hauria d'inventar, perquè en algun lloc hem d'aprendre, pensar i lluitar la gent que estimem el país, la justícia i la llibertat.

06/Miguel Àngel Díaz

Sense malenconia, sense llençar la tovallola, amb tota la força de la raó: ICV 25 anys d'esquerra verda útil i al servei de la transformació social.

07/Dolors Estela

Recordo el naixement d'ICV com un compromís d'uns partits amb uns moviments socials. Les "bodes d'argent" han de servir per renovar el compromís.

08/Ricard Fernández

Vàrem heretar una casa antiga i bonica. La vàrem rehabilitar: façana, més finestres, jardí,... Ara volem ampliar-la i reforçar l'estructura. Els avis n'estarien orgullosos.

09/Hortènsia Grau

Ara més que mai: roig, verd, violeta, perquè són els colors de l'equitat, de l'equilibri i de l'amor a la vida imprescindibles per transformar.

10/Loli Gómez

ICV ha de continuar creant pensament i acció política per fer front a les polítiques neolliberals, sense deixar d'estar al costat de les persones.

11/Laura Massana

Sense pausa i com fins ara, trobar respostes i construir alternatives.

12/Quim Mestre

2012: ICV = un partit que dóna coratge, arguments i força a la gent per confrontar les retallades de drets i serveis públics.

13/Salvador Milà

El 1987 la vàrem encertar en impulsar ICV com una nova formació política, oberta i plural, preparada pels canvis que ja estaven latents, sobre la base d'una experiència política consolidada. Ara cal saber fer d'ICV la plataforma política per acompanyar el canvi social, cultural que s'anuncia arreu d'Europa i del món.

14/Lluís Moreno

ICV es projecta cap al futur disputant a la dreta l'hegemonia cultural en el terreny dels drets socials, ambientals i nacionals a través d'una pràctica quotidiana d'activisme de base.

15/Laia Ortiz

Quan + grans són els reptes és quan ICV és + "gran". Avui cal + dosi de ROIG VERD VIOLETA. Democràcia és participar, és decidir, és transformar.

16/Marta Otero

El secret de l'existència humana no sols està en viure, sinó també en saber per a què es viu. Als 25, 50 i 69 seguirem sent l'altaveu de les desigualtats socials, ICV t'estimo!

17/Pau Planelles

Seguir @iniciativa és aglutinar majoria social alternativa contra atur i retallades, defensar emancipació juvenil a carrer i institucions.

18/Marta Ribas

Ara lluita, resistència, optimisme, alternatives, sentiments, proximitat... i 25 anys més per créixer, sense perdre mai la coherència.

19/Marc Rius

ICV és una expressió catalana de la lluita universal per la justícia, la llibertat i la sostenibilitat. Avui, també contra la por i la resignació.

20/Raül Romeva

25 anys d'ICV, verda esquerra nacional feminista pacifista un projecte ben global.

21/Janet Sanz

Esquerra, ecologia i llibertat. Això representa ICV, un projecte de dones i homes q fa #25anysICV que planta cara a la dreta.

22/Lluís Tejedor

Ara, com sempre, il·lusió i compromís per fer camí. De les arrels del PSUC va néixer un petit gran partit + necessari q mai per defensar les persones i la terra, reivindicant la utopia. Endavant ICV.

23/Núria Terés

Ara més! L'evolució d'ICV en 25 anys augura un futur amb més compromís, lluita i transversalitat més roja i més verda! Més x més amb més.

24/Josep Vendrell

El millor per a ICV encara està per venir. Som el partit de la gent que no es resigna i es mobilitza, que sap que una societat digna per a tothom no es regala sinó que es guanya.

25/Sara Vilà

25 anys de construcció i de transformació social i política, de defensa dels nostres Drets i Llibertats. El nostre bagatge és ple de saviesa, amoritgem-lo.

25 anys d'ICV

Tres opinions sobre el nostre futur

Joan Carles Gallego, Jordi Coca i Sara Moreno ens aporten 3 reflexions sobre el paper d'ICV en la Catalunya del segle XXI i en un context de crisi social i ecològica.

25 anys d'ICV

JOAN CARLES GALLEGO, secretari general de CCOO.

Quan la política està en entredit i quan les organitzacions col·lectives estan qüestionades, quan el discurs dominant alimenta l'individualisme i la individualitat, que una organització com Iniciativa, ICV, faci el seu 25è aniversari és una notícia a celebrar. Fa 25 anys aquest país poc tenia a veure amb el que és avui, els anys han passat a cavall de dos segles, s'han succeït situacions econòmiques diverses, de crisi i creixement, i la societat ha avançat en progrés social i econòmic, en igualtat i benestar, empesa per la suma de voluntats i accions col·lectives en les quals el moviment sindical i Iniciativa hem coincidit en més d'una ocasió. Però avui tot sembla indicar que el progrés està en entredit i que molts dels avenços socials estan sent qüestionats, revisats i anul·lats, en una deriva que comporta

major desigualtat, major injustícia i menor llibertat. Sens dubte, els temps que estem vivint ens obliguen a replantejar algunes de les fórmules amb què ens confrontem amb la realitat, cadascú des del

Cal replantejar algunes de les fórmules amb què ens confrontem amb la realitat, cadascú des de la seva autonomia, però conscients que hi ha un espai de reflexió i acció comuna.

seu àmbit d'intervenció i des de l'autonomia dels interessos que representa, però conscients que hi ha un espai de reflexió i acció comuna fonamentat en l'horitzó d'un model social de més llibertat, més igualtat i més solidaritat que segur compartim.

Avui, la preocupació sindical pel gir negatiu que s'està imprimint a la regulació dels drets socials i drets laborals, a la provisió de béns i serveis públics, per garantir els drets de ciutadania, o la qualitat democràtica de la societat, creiem que és compartida per una organització política com Iniciativa per Catalunya que ha projectat en el roig, el verd i el violeta la síntesi de colors d'un futur que emmarca, també, les fites que des de la independència configura el nostre treball sindical.

És per tot això que crec que posar en valor els 25 anys d'ICV, i de les arrels polítiques on s'assenta, és un fet que ha d'empènyer-nos a establir marcs de treball conjunt en aquest espai polític i social que definim com l'esquerra, de la que el sindicat se sent part en l'esfera social, i on puguem compartir i construir des de les diversitats polítiques i socials complicats, projectes i propostes. Felicitem-nos dels 25 anys però emplacem-nos a mantenir viva la voluntat de continuar fent d'aquest món un espai on les persones puguem viure i riure ■

Mobilització d'ICV-EUIA contra la reforma laboral

El futur es diu ICV

JORDI COCA, escriptor.

El futur d'Iniciativa per Catalunya ha de ser el socialisme. El gran error dels partits socialdemòcrates, i de la majoria de partits socialistes, ha estat fer el joc a la dreta i deixar-se atrapar en la xarxa corrupte que, sota el reclam del progrés (quina idea més absurda!), ha dut la societat europea a la ruïna. Ara, aparentment, ningú no sap què s'ha de fer, però mentre teòricament estem perduts en els tecnicismes, els *neocons* continuen consolidant la seva política, que és ben clara: més per als qui tenen més, menys per als qui tenen menys. I això, amb l'excepció d'Islàndia, s'està fent a pràcticament tots els països europeus, inclosa Catalunya.

El futur d'un partit com el nostre és justament *el futur*. El present ja el sabem. Ara cal seguir lluitant per una societat justa i sostenible. Però hem de visualitzar més clarament algunes idees. Per exemple: que no ens conformem amb l'espai polític que tenim, que no ens fa por explicar les nostres idees, que diem la veritat i que treballem per un canvi radical de la situació. Sí, que treballem per un canvi radical. Novament Islàndia és el model.

Vist des d'ara, els vint-i-cinc anys de la nostra organització són un exemple de coherència i de valentia. Tanmateix, no n'hi ha prou. Naturalment ja sabem que no podem canviar el món i que sempre hi haurà injustícies i violència. Però si canviem una mica el nostre entorn, si treballem per la justícia i per una societat sostenible i cohesionada, estem fent el millor que pot fer una organització política. El nostre àmbit natural és Catalunya, però no lluitem per això, sinó per construir un món millor des de Catalunya. Sense ingenuïtat, però sense hipoteques.

El futur no pot ser la injustícia. No podem concebre ni acceptar una Europa sense democràcia, una Europa sense mitjans de comunicació que diguin la veritat, sense respecte a les cultures que la conformen i sense una idea sostenible de futur.

Ja es veu que tenim feina. I precisament perquè en tenim, ens hem d'obrir a tothom qui cregui en aquests principis ■

Crisi econòmica, crisi ecològica i crisi de la cura

SARA MORENO COLOM, sociòloga.

Durant els últims vint-i-cinc anys la societat occidental ha estat escenari d'un conjunt de canvis socioeconòmics que obliga a formular nous reptes de futur. La intensitat i la rapidesa amb què s'esdevenen aquests canvis explica per què vells problemes no resolts emergeixen com a nous reptes socials.

Pensar com organitzar socialment la cura és un repte ineludible per a la nostra societat.

La globalització de l'economia, la flexibilitat del mercat de treball, el progressiu esgotament dels recursos naturals i l'envelliment de la població formen part del conjunt d'aquestes transformacions que actualment es manifesten sota l'expressió d'una triple crisi: econòmica, ecològica i de la cura. Les possibles respostes a aquesta triple crisi no són neutres ideològicament. Tot el contrari, estan íntimament relacionades amb les idees i els valors sobre els quals es construeix un ideal de societat.

Si aquest ideal de societat es pensa en termes de justícia, sostenibilitat i equitat, la crisi econòmica, la crisi ecològica i la crisi de la cura no es poden entendre i afrontar com tres problemes independents que es poden prioritzar.

No serà possible sortir de la crisi econòmica sense revisar el model de producció imperant en la majoria d'economies mundials, ni el referent de consum ostentós que travessa totes les capes de l'estructura social. Però de la mateixa manera, la crisi econòmica no pot servir d'excusa per posposar la sortida de la crisi de la cura. Pensar com organitzar socialment la cura és un repte ineludible per a la nostra societat. Enfrontar austeritat econòmica i Estat del Benestar és un fals debat. Construir i reforçar la xarxa pública d'atenció a la vida diària per tal de garantir l'autonomia de les persones permet crear ocupació neta, trencar la imperant lògica productiva i garantir l'equitat de la ciutadania. Cada vegada més, envellir serà un fet universal i cada vegada menys, les dones podran assumir el treball de cura que implica. No afrontar el repte de la crisi de la cura vol dir més privilegis i menys drets; és a dir, importants déficits en justícia, sostenibilitat i equitat ■

10a Assemblea Nacional

El darrer Consell Nacional del passat dissabte 11 de febrer va obrir el procés cap a la 10a Assemblea Nacional d'ICV, que se celebrarà el proper mes de novembre.

En la seva intervenció, el secretari general d'ICV va presentar els objectius que han de marcar l'Assemblea Nacional:

El primer repte és aconseguir passar a ser creïbles com a alternativa, un cop ens hem consolidat com una força creïble fent oposició. Rellançant la idea del catalanisme popular front el nacionalisme conservador.

En segon, lloc l'ampliació del projecte. Nous actors, nova gent. Una organització que, a més, estigui més bolcada cara en fora, en la perspectiva de la societat.

Finalment, la millora del funcionament organitzatiu tot repensant els instruments per fer política.

L'Assemblea ha de ser un procés de "baix a dalt" des de l'elaboració mateixa dels documents de l'Assemblea, que estigui plantejat en dues grans fases, amb diferents moments i espais participatius en cadascuna.

- **Fase 1:** elaboració dels documents a partir de la mateixa participació dels adherits i les adherides, així com del diàleg amb gent externa (febrer-juliol). Començaria amb la proposta d'un guió sobre temes a tractar i s'aniria omplint de contingut durant el procés.
- **Fase 2:** procés més clàssic de debat i esmenes dels documents i la seva aprovació final a l'Assemblea (setembre-octubre).

El procés es vehicularà a partir de 4 eixos de debat

1. L'alternativa a les retallades.
2. L'alternativa al model econòmic neoliberal i anti-ecològic.
3. L'alternativa al nacionalisme conservador.
4. L'alternativa a la vella política.

El resultat del debat dels quatre eixos acabarà construint el document d'estratègia política de l'Assemblea, del qual es poden desprendre propostes de modificació dels documents organitzatius d'ICV (normes de funcionament...).

Imatge de la 9a Assemblea d'ICV, l'any 2008 / © JORDI BARRERAS

Cada eix tindrà

- **Una dimensió nacional.** S'organitzaran uns fòrums o jornades de debat d'àmbit nacional que seran també un espai de projecció pública de cada qüestió. Es proposa un fòrum per a cada eix. Els fòrums són espais de debat oberts a la participació de la militància d'ICV, d'amics i amigues i de persones properes o potencialment properes, per elaborar la proposta política (document d'estratègia política).
- **Una dimensió territorial.** Cada eix haurà de traslladar-se al territori i a les diferents agrupacions d'ICV. Per dur-ho a terme podran organitzar el seu propi fòrum/fòrums, adaptat als interessos i/o circumstàncies locals. I sempre amb el suport de l'equip que coordini i impulsi el procés.
- **Una dimensió 2.0.** El procés tindrà un web específic en el qual es realitzarà el procés.

L'Assemblea Nacional Oberta

Després d'aquesta fase d'elaboració participada dels materials de l'Assemblea es realitzarà el debat assembleari, que també haurà de ser el màxim d'obert possible, amb debat i presentació d'esmenes sobre els documents elaborats en la fase del procés participatiu.

Principals esdeveniments i dates

- 17 de març: Conferència Nacional, amb una presentació d'un guió de debat, amb una discussió del guió en taller i inici del procés. És l'inici d'aquest debat.
- A partir del 24 de març s'obriria el debat als territoris i amb actors socials, fent que àmbits i territoris tinguin un guió de relació amb el conjunt de la societat.
- 7 i 8 de juliol: Escola d'estiu, amb experiències internacionals.
- CN de tancament dels documents, a finals de juliol.
- 9, 10 i 11 novembre: 10a Assemblea Nacional.

25 anys d'Iniciativa

JORDI GUILLOT, senador i vicepresident d'ICV.

Crec que un dels trets distintius d'ICV, que heretem del PSUC, és la seva capacitat d'entendre i adaptar-se als diferents moments històrics que li toca viure. Les crisis que estem patint ho estan canviant tot i res no serà igual quan ens en sortim. La globalització i la preeminència d'un capitalisme financer i especulatiu estan capgirant els pilars sobre els que s'han construït les societats europees després de 1945. El contracte social, un dels principals fonaments de les nostres societats, està sent liquidat. Europa, en lloc d'exportar l'Estat del Benestar, importa la societat de la precarització. El món es va uniformitzant

en societats en les que les llibertats i els drets estan supeditats als interessos de l'economia i dels privilegis. Si aquesta és la realitat, cal que renovem les nostres estratègies. Els reptes que hem d'afrontar són:

En primer lloc, necessitem recuperar la preeminència de l'economia real enfront de la financera-especulativa. Qüestió que interessa objectivament a tots els protagonistes de l'economia productiva, empresaris i treballadors, víctimes tots ells, finalment, de l'especulació financera. Cal, doncs, allargar les polítiques d'aliances per construir un nou bloc històric que ens permeti avançar en el que, jo entenc, són els pilars del socialisme: el control i la sostenibilitat de l'economia i l'organització de la llibertat.

En segon lloc, la sostenibilitat social i ecològica d'un nou model productiu ens obliga a començar a pensar sobre els límits del creixement i sobre els límits ja traspassats i a fer propostes de decreixement o d'austeritat ecològica. Només ICV ho pot fer.

El món es va uniformitzant en societats en les que les llibertats i els drets estan supeditats als interessos de l'economia i dels privilegis.

En tercer lloc, cal actuar també globalment i, sobretot per a nosaltres, a escala europea. Reforçar i ampliar el

Partit Verd Europeu i crear marcs polítics a escala global són dues urgències per al nostre projecte.

En quart lloc, la rutina democràtica que arrenca de la transició ha estat qüestionada pel moviment del 15M. La ciutadania crítica vol participar i fer-ho sense massa intermediacions. Ni el vot ni els partits som avui canals suficients de participació. Calen nous marcs de participació de caire horitzontals.

Finalment, en aquest primers 25 anys el protagonisme a casa nostra ha estat principalment masculí. La maduració del nostre projecte reclama ja una feminització del mateix, possible i necessària. Amb una ICV molt de color violeta descobrirem nous potencials i energies que la faran més forta per complir amb el seu deure: el combat per la llibertat, el benestar i la dignitat de les persones ■

entrevista

Joan Herrera

Secretari general d'Iniciativa per Catalunya Verds

Va néixer l'any 1971 a Barcelona. És llicenciat en Dret per la UB, especialitzat en temes de dret urbanístic i ambiental, i postgrau per la UPF. Ha col·laborat en un despatx jurídic especialitzat en medi ambient i territori.

Provinent dels moviments associatius, estudiantils i juvenils el 1991 inicia la seva militància a ICV al barri del Besòs (Sant Martí). Al 1996 és escollit Coordinador Nacional de Joves amb Iniciativa, càrrec que ocupa fins a l'any 2000.

Des de l'any 2000 forma part de la direcció nacional d'ICV, essent primer el Portaveu de la formació ecosocialista i Responsable de Moviments Socials; A la 9a Assemblea d'ICV de 2008, és nomenat Secretari General. Diputat i portaveu del grup parlamentari d'IU-ICV al Congrés des del març de 2004 fins a l'octubre de 2010.

En l'actualitat és el president del grup d'ICV-EUiA al Parlament de Catalunya.

“Ara ens toca pensar la nova cultura política”

ENTREVISTA: Marta Ribas

Com valors els 25 anys de vida d'Iniciativa?

Crec que en aquests 25 anys Iniciativa ha passat a ser un projecte amb full de ruta, timó i vela. Hem sabut passar de ser una esquerra simplement postcomunista a un espai d'esquerra verda. De fet, si Iniciativa no hagués fet l'aposta de ser l'esquerra verda de fa uns anys, avui no estariem en aquest horitzó, de partit que sap on és i on va.

A més, crec que la història de l'esquerra d'aquest país no s'entendria sense nosaltres. L'alternativa d'esquerres a Catalunya no hauria estat possible sense la nostra aposta estratègica. Però tampoc no haurien estat el mateix, sense el nostre paper, les fortes manifestacions que hi va haver a Catalunya en contra de la guerra del Golf –les del 2004, però també les de protesta contra la 1a guerra del Golf a principis del 90–, o les mobilitzacions pel 0'7%, o la interpretació política de les vagues generals... O el propi municipalisme, on hem estat una peça clau en la innovació i en marcar nous camins.

Però per molt que ara hi hagi un full de ruta, segur que hi ha deures pendents...

Si fa uns anys vam fer una aposta d'identitat, per redefinir el projecte des d'un punt de vista ideològic, avui hem de fer una aposta de nova cultura política. Nova cultura política a l'hora de relacionar-nos amb la societat i amb el conflicte i de trobar claus per interpretar-lo. Aquest és el repte de la Iniciativa dels propers anys: una nova cultura organitzativa que ens permeti fer política amb una societat que necessita recuperar el sentit de la política.

“Cal una nova cultura d'organització que ens permeti fer política amb una societat que necessita recuperar el sentit de la política.”

Iniciativa vam encertar-la amb una identitat política del segle XXI, molt abans que molts altres. Ara ens toca pensar la nova cultura política, perquè ara del que es tracta és com aconseguim recuperar la política, el sentit de la política, i alhora reinventar-la (reinventar la manera d'organitzar-nos, de relacionar-nos amb la societat i fins i tot de transformar, perquè el poder de la transformació continua passant per la conquesta de l'espai institucional, però també passa per noves estratègies d'economia social o de consum, o de tantes altres coses que també transformen la realitat).

I, alhora, també hem de reinventar la manera d'organitzar-nos, per aconseguir que una adherida o un adherit se senti útil i participi i per créixer.

Però, potser, un dels elements que ha facilitat que ICV sigui eina de transformació i de connexió amb certs sectors de la societat civil, i que pugui ser més agosarada en les propostes, és el fet de ser una força minoritària...

Però en el debat teòric, en el debat de les idees, hi ha moltes coses que nosaltres fa temps que plantegem que estan guanyant, que ja no són minoritàries: des d'oposar-nos al disbarat de les polítiques d'austeritat, a reclamar un nou model d'infraestructures. Per això, el repte que tenim ara és aconseguir ser igual d'agosarats, o més, però ampliant la nostra base social.

Això es fa obrint-se. Però fins a quin punt?

Doncs tenint els ulls encara més oberts i sent més, i per tant representant més. Hem de passar de ser percebuts com el partit que lidera l'oposició a un projecte amb una alternativa per sortir de la crisi. *Un dels problemes que tenim ara mateix és la desorientació dels qui ens van acompanyar en processos de canvi anteriors: el PSC i ERC.* I això ens suma una altra responsabilitat: hem d'eixamplar les nostres fronteres.

De fet, el 25è aniversari coincideix amb any d'Assemblea Nacional d'Iniciativa. Com serà aquesta Assemblea?

Ha de ser una Assemblea de baix a dalt, en la que aconseguim ampliar el nostre àmbit, en la que aconseguim ser creïbles com a alternativa i en la que aconseguim millores en l'organització, amb innovació.

Crec que hi haurà dos grans debats: el de la necessitat de recuperar la política, recuperar l'esquerra i reinventar la política; i el d'aconseguir confrontar el nacionalisme conservador de CiU, que té un discurs hegemònic al país, amb un catalanisme popular que vol dir la construcció nacional del país a partir de la cohesió social i la vertebració ambiental.

“L'Assemblea ha de ser un procés de baix a dalt, una reflexió de la base d'Iniciativa i de la gent que està al nostre entorn.”

Tot això ha de ser amb un procés de baix a dalt, que tingui connexions amb el que passa a Europa i al món i que ha de ser la reflexió de base d'Iniciativa; però no només, sinó també la de gent que està en el nostre entorn i que es pot sentir identificada amb el que estem fent.

Hi haurà canvis importants? Serà un any d'inflexió per a ICV, com ho va ser el moment de l'aposta per l'ecosocialisme?

A ICV ara no ens toca canviar el rumb, perquè estem ben orientats. Tenim cohesió interna i bon clima i, en un moment de desorientació de l'esquerra, nosaltres sabem on anem i què volem i això és important mantenir-ho. Però sí que crec que és un moment en què cal materialitzar canvis i noves formes de fer política que estem pensant des de fa temps. Cal pensar la política en el segle XXI ■

Joan Herrera, a la Rambla del Poble Nou de Barcelona / © JORDI BARRERAS